

ŚLĄSKO-DĄBROWSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 24 KATOWICE, DNIA 29 WRZEŚNIA 1945

Poz. TREŚĆ: Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

313.

DEKRET

z dnia 6 czerwca 1945 r.

o mocy obowiązującej orzeczeń sądowych, wydanych w okresie okupacji niemieckiej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 151 z dnia 31 lipca 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawnia dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Wyroki i inne orzeczenia, wydane podczas okupacji przez sądy niemieckie, są nieważne i pozbawione skutków prawnych.

Art. 2. (1) Pozew, wniesiony do sądu niemieckiego, uważa się za wniesiony do sądu, jednakże strona powodowa, chociażby w sprawie zapadło orzeczenie jakiejbądź instancji, może pozew zawsze cofnąć bez zgody pozwanego i bez zrzeczenia się roszczenia, co skutkuje umorzenie postępowania.

(2) Za równoznaczne z wycofaniem sprawy, wszczętej przed sądem niemieckim, uważa się wytoczenie w tym przedmiocie sprawy przed sądem polskim; nie daje to podstawy do podniesienia zarzutu sprawy, toczącej się już w sądzie, postępowanie zaś w sprawie, wszczętej przed sądem niemieckim, ulega umorzeniu z mocy samego prawa.

Art. 3. (1) Każda ze stron może zgłosić wniosek o rozpoznanie przez sąd pierwszej instancji sprawy cywilnej, wniesionej do sądu niemieckiego, chociażby w sprawie tej zapadł już wyrok, tegoż sądu niezależnie od instancji, a to w ciągu dwu lat od daty wznowienia działalności, po ustaniu okupacji, przez sąd polski, właściwy do osądzenia danej sprawy. Powodowi służy przy tym prawo zmiany faktycznej i prawnej podstawy pozwu.

(2) W razie niezgłoszenia takiego wniosku w powyższym terminie dwuletnim postępowanie w sprawie ulega umorzeniu z mocy samego prawa.

Art. 4. (1) Wszelkie czynności dowodowe w sprawach cywilnych, dokonane w postępowaniu przed sądami niemieckimi, uważa się za dokonane jedynie w trybie zabezpieczenia dowodów; ma tu w szczególności zastosowanie przepis art. 337 kodeksu postępowania cywilnego.

(2) W razie dalszego prowadzenia przed sądem polskim sprawy, wszczętej przed sądem niemieckim, wszelkie złożone w postępowaniu przed tym ostatnim oświadczenia stron i ich pełnomocników, dotyczące stanu faktycznego, uznania lub zrzeczenia się roszczeń, mogą być przez stronę odwołane bez potrzeby przytaczania okoliczności i powodów, dla jakich nastąpiły.

Art. 5. Przepisy powyższe (art. 1—4) stosuje się odpowiednio do spraw niespornych egzekucyjnych, zabezpieczających i upadłościowych.

Art. 6. W sprawach niespornych sąd może z urzędu albo na wniosek prokuratora lub osób, mających w tym interes prawny, podjąć i dalej prowadzić sprawę, wszczętą w postępowaniu przed sądem niemieckim.

Art. 7. Wydając orzeczenia w postępowaniu niespornym oraz w sprawach o rozłączenie, rozwód, albo unieważnienie małżeństwa, sąd może nadać im moc wsteczną, jeżeli tego wymaga konieczność utrzymania stanu rzeczy, powstałego wskutek zapadnięcia orzeczenia sądu niemieckiego.

Art. 8. (1) Wszelkie wpisy hipoteczne i rejestrowe na rzecz państwa niemieckiego, jego zrzeszeń publiczno-prawnych, obywateli niemieckich i osób narodowości niemieckiej ulegają wykreśleniu w każdym czasie z urzędu lub na wniosek osób interesowanych.

(2) Wpisy hipoteczne i rejestrowe, dokonane na rzecz innych osób, mogą być w ciągu dwu lat od daty przejścia Państwa na stopę pokojową wykreślone na wniosek osób interesowanych, jeżeli nastąpiły na skutek specjalnego ustawodawstwa, skierowanego przeciwko obywatelom polskim, po tej zaś dacie w trybie postępowania spornego.

(3) W ciągu tego dwuletniego okresu nie stosuje się do tych wpisów zasady jawności i prawdziwości wpisu oraz dobrej wiary osób trzecich.

Art. 9. (1) W sprawach o przestępstwa, ścigane z urzędu lub na wniosek, rozpoznawanych przez sądy niemieckie w czasie okupacji, pokrzywdzony i osoby, wymienione wart. 63—66. kodeksu postępowania karnego, oraz oskarżony mogą żądać wszczęcia postępowania. Wniosek o wszczęcie postępowania zarówno w sprawach należących do właściwości sądu okręgowego, jak i sądu grodzkiego, należy złożyć prokuratorowi właściwego miejscowo sądu okręgowego. Prokurator bądź nada sprawie bieg zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego, bądź też umorzy postępowanie w sprawie.

(2) Prokurator sam wszczyna postępowanie z urzędu, jeżeli wymaga tego interes publiczny.

(3) W sprawach o przestępstwa, ścigane z oskarżenia prywatnego, rozpoznawanych przez sądy niemieckie w czasie okupacji, pokrzywdzony oraz osoby, wymienione w art. 63—66 kodeksu postępowania karnego, mogą w terminie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu wnieść akt oskarżenia bezpośrednio do właściwego sądu, co skutkuje jednocześnie umorzenie z mocy samego prawa postępowania w sprawie wszczętej przed sądem niemieckim.

(4) Protokóły sądowe, zawarte w aktach sądu niemieckiego, podlegają odczytaniu na rozprawie w warunkach, przewidzianych w art. 339 kodeksu postępowania karnego; inne dane w aktach tych zawarte można traktować na równi z zapiskami dochodzenia.

(5) Odbytą na podstawie orzeczenia sądów niemieckich kara pozbawienia wolności oraz okres aresztu zapobiegawczego podlega zaliczeniu na poczet kary wymierzonej w dalszym postępowaniu o te same czyny.

Art. 10. (1) Sprawy cywilne lub karne, wszczęte w sądzie polskim, a następnie przeniesione do sądu niemieckiego, będą w dalszym ciągu prowadzone przed sądem polskim, począwszy od ostatniej czynności procesowej sądu polskiego. Do zebranego przez sądy niemieckie materiału dowodowego mają zastosowanie przepisy art. 4 i 9.

(2) Postępowanie przed sądem niemieckim, prowadzone celem sprawdzenia wyroku sądu polskiego przez sąd niemiecki, uważa się za niebyłe.

Art. 11. Postępowanie przed sądami polskimi w okresie okupacji na terenie b. Generalnego Gubernatorstwa i wydane przez te sądy orzeczenia są ważne.

Art. 12. (1) Jeżeli orzeczenie sądu polskiego w sprawach cywilnych lub karnych oparte zostało na przepisach, wydanych przez okupanta lub z pominięciem przepisów polskich, albo zapadło w szczególnych, wywołanych wojną lub okupacją okolicznościach, które pozbawiały stronę swobody działania w sprawie, można żądać wznowienia postępowania.

(2) Wniosek bądź skargę o wznowienie postępowania można zgłosić nie później niż przed upływem jednego roku od dnia przejścia Państwa na stopę pokojową.

Art. 13. Wymienioną w artykułach poprzedzających datę przejścia Państwa na stopę pokojową oznaczy rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości.

Art. 14. (1) Orzeczenia sądów polskich drugiej instancji, wydane przed okupacją, co do których nie upłynął termin wniesienia skargi kasacyjnej lub zażalenia do Sądu Najwyższego, oraz takież orzeczenia sądów polskich zapadłe w okresie okupacji lub po ustaniu okupacji, lecz przed wznowieniem działalności przez Sąd Najwyższy, mogą być zaskarżone w trybie właściwym do Sądu Najwyższego w ciągu trzech miesięcy od daty, którą ustali Minister Sprawiedliwości.

(2) O terminie tym Minister Sprawiedliwości ogłosi w „Monitorze Polskim" oraz zarządzi podanie tego do wiadomości sądom apelacyjnym, okręgowym i grodzkim oraz sądom pracy.

(3) Dopuszczalne jest przywrócenie terminu z przyczyn, wywołanych okolicznościami wojennymi, ale wniosek w tym przedmiocie musi być zgłoszony najpóźniej w ciągu roku od daty przejścia Państwa na stopę pokojową.

Art. 15. W przypadku wszczęcia postępowania o odtworzenie zaginionych lub zniszczonych akt sądowych sądu polskiego początek biegu terminów, wymienionych w art. 12—14 liczyć należy dopiero od chwili prawomocnego zakończenia postępowania, odtwarzającego akta.

Art. 16. W stosunku do spraw cywilnych i karnych, których w okresie okupacji nie można było prowadzić przed sądami polskimi, bądź ze względu na poddanie tych spraw przez przepisy okupacyjne sądownictwu niemieckiemu, bądź ze względu na prześladowanie ludności przez okupanta, okres czasu od dnia rozpoczęcia okupacji do dnia ponownego uruchomienia sądów polskich, właściwych dla wniesienia lub kontynuowania tych spraw, uważa się, pod względem skutków prawnych, przewidzianych w prawie materialnym i formalnym, za okres, w którym miało miejsce zawieszenie wymiaru sprawiedliwości.

Art. 17. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 18. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski
Minister Sprawiedliwości:
(—) Henryk Świątkowski

314.

DEKRET

z dnia 2 sierpnia 1945 r.

o urzędach zatrudnienia.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 30 poz. 182, z dnia 30 sierpnia 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W celu usprawnienia organizacji pracy i pełnego spożytkowania sił roboczych tworzy się urzędy zatrudnienia.

Art. 2. (1) Urzędy zatrudnienia są organami Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

(2) Minister Pracy i Opieki Społecznej określi w drodze rozporządzenia termin rozpoczęcia działalności i zakres działania Głównego Urzędu Zatrudnienia oraz liczbę, siedziby, terytorialny zakres działania i organizację wewnętrzną terenowych urzędów zatrudnienia.

Art. 3. (1) Urzędom zatrudnienia służy wyłączne prawo:

1) pośredniczenia w zawieraniu umowy o pracę oraz umowy o naukę zawodową;
2) regulowania rynku pracy przez wyrównanie popytu z podażą pracy (clearing pracy).

(2) Ponadto urzędy zatrudnienia wydają zaświadczenia niezbędne do uzyskania przez pracowników zatrudnionych i osoby poszukujące pracy ulg i uprawnień, przysługujących im z tytułu przepisów prawnych.

Art. 4. (1) Kierownicy zakładów pracy obowiązani są zgłaszać do urzędu zatrudnienia:

1) każde wolne miejsce pracy i miejsce nauki zawodu;
2) każdego przyjętego pracownika i każdą przyjętą osobę do nauki zawodu.

(2) Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej ustali tryb i terminy dopełnienia powyższych obowiązków.

Art. 5. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z interesowanymi ministrami, ustali zasady zapewnienia pierwszeństwa w uzyskaniu pracy uczestnikom walk o niepodległość Państwa Polskiego.

Art. 6. Urzędy zatrudnienia tworzą społeczne komisje doradcze celem współdziałania z urzędem zatrudnienia w wykonywaniu jego zadań. Skład i zakres działania tych komisyj określi Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 7. (1) Czynności urzędów zatrudnienia (art. 3) mogą być przekazywane organom samorządu terytorialnego lub pracowniczym organizacjom zawodowym.

(2) Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z interesowanymi ministrami ustali tryb przekazywania organom samorządu terytorialnego lub pracowniczym organizacjom zawodowym czynności zastrzeżonych urzędom zatrudnienia.

Art. 8. Kto trudni się zawodowo pośredniczeniem w zawieraniu umów o pracę lub o naukę zawodu (art 3 ust. (1) pkt 1) podlega karze aresztu do roku lub grzywny do 25.000 zł albo obu tym karom łącznie.

Art. 9. (1) Kierownik zakładu pracy, który w przepisanym terminie lub w przepisany sposób nie dopełni obowiązku, przewidzianego w art. 4, podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 3.000 zł.

(2) Do orzekania o wykroczeniu, przewidzianym w tym artykule, powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 10. W przypadkach, wymienionych w art. 8 i 9, ściganie następuje na wniosek urzędu zatrudnienia.

Art. 11. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 12. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 września 1945 r. Równocześnie tracą moc: ustawa z dnia 21 października 1921 r. o zarobkowym pośrednictwie pracy (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 647) i ustawa z dnia 10 czerwca 1924 r. o społecznym pośrednictwie pracy (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 585) oraz wszelkie przepisy w przedmiotach objętych niniejszym dekretem.

(2) Jednakowoż zachowują moc art. 25—31 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o pracy robotników portowych w Gdyni (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 646) z tym, że pośrednictwo pracy wykonywa specjalny oddział urzędu zatrudnienia dla robotników portowych.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski
Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Jan Stańczyk

315.

DEKRET

z dnia 10 sierpnia 1945 r.

o częściowej demobilizacji żołnierzy armii czynnej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 187 z dnia 31 sierpnia 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Wobec odniesionego zwycięstwa w wojnie z hitlerowskimi Niemcami i ostatecznego ich rozgromienia zarządza się częściową demobilizację żołnierzy starszych roczników służby czynnej w celu umożliwienia im powrotu do pracy pokojowej nad odbudową i rozwojem Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 2. Demobilizacji podlegają z zastrzeżeniami, wymienionymi w art. 4, następujące kategorie żołnierzy:

a) szeregowcy i st. szeregowcy rocznika 1920 i roczników starszych,
b) podoficerowie wszelkich rodzajów broni i służb rocznika 1915 i roczników starszych,
c) szeregowcy i podoficerowie — kobiety bez względu na wiek, oprócz sióstr medycznych w stopniu podoficerskim roczników 1925—1921 włącznie,
d) szeregowcy, podoficerowie i oficerowie, którzy przed wstąpieniem do wojska byli nauczycielami wyższych lub średnich zakładów naukowych, albo szkół powszechnych, bądź też byli zatrudnieni jako pomocnicze siły naukowe zakładów wyższych.

Art. 3. Demobilizacja będzie przeprowadzona w ciągu drugiego półrocza 1945 r. w dwóch okresach, a zostanie rozpoczęta w drugiej połowie miesiąca września 1945 r., przy czym:

a) w pierwszym okresie demobilizacja obejmie szeregowców i podoficerów rocznika 1905 i roczników starszych oraz żołnierzy, wymienionych w art. 2 lit d),

b) w drugim okresie demobilizacja obejmuje szeregowców roczników 1906—1920 włącznie oraz podoficerów roczników 1906—1915 włącznie.

Art. 4. Minister Obrony Narodowej ustali terminy demobilizacji oraz określi, jakie roczniki szeregowców i podoficerów specjalistów zostaną zatrzymane w czynnej służbie wojskowej aż do dalszych zarządzeń.

Art. 5. Przewóz wymienionych w art. 2 zdemobilizowanych żołnierzy do miejsca ich stałego zamieszkania, względnie do miejsca, które zdemobilizowany wskaże, odbywa się na koszt Skarbu Państwa.

Art. 6. Wszyscy zdemobilizowani żołnierze otrzymują na drogę prowiant w ilości tylu przysługujących im według obowiązujących norm racyj dziennych, na ile dni obliczona jest normalna podróż koleją od miejsca pełnienia służby do miejsca przeznaczenia.

Art. 7. Zdemobilizowani żołnierze zostaną zaopatrzeni w pełne umundurowanie, obuwie i bieliznę.

Art. 8. (1) Zdemobilizowani żołnierze otrzymują jednorazową odprawę pieniężną w następujących rozmiarach:

a) szeregowcy i st. szeregowcy wszelkich rodzajów broni i służb, którzy otrzymują pobory służbowe według obowiązującej ogólno-wojskowej taryfy: za każdy rok służby wojskowej, pełnionej w czasie wojny — kwotę równą 12-miesięcznym poborom służbowym;

b) szeregowcy i st. szeregowcy jednostek specjalnych otrzymujący pobory według zwiększonej taryfy specjalnej: za każdy rok służby wojskowej, pełnionej w czasie wojny — kwotę równą 6-miesięcznym poborom służbowym;

c) podoficerowie wszelkich rodzajów broni i służb: za każdy rok służby wojskowej, pełnionej w czasie wojny — kwotę równą 6-miesięcznym poborom służbowym, według stawek ustalonych dla ich stanowisk, nie niżej jednak niż 300 zł i nie wyżej niż 900 zł;

d) oficerowie: za jeden rok służby wojskowej w czasie wojny — kwotę równą 2-miesięcznemu uposażeniu, a za 2 lata służby — kwotę równą 3-miesięcznemu uposażeniu.

(2) Do czynnej służby wojskowej, pełnionej w Wojsku Polskim, wlicza się również okres służby, pełnionej w Armii Czerwonej w czasie wojny.

(3) Okres służby wojskowej od 6 miesięcy do jednego roku liczy się za pełny rok, a poniżej 6 miesięcy proporcjalnie do przesłużonego okresu czasu, przy czym każdy rozpoczęty miesiąc liczy się za pełny.

Art. 9. (1) Wszystkie urzędy, instytucje, przedsiębiorstwa i zakłady państwowe, samorządowe i prywatne obowiązane są przyjąć zdemobilizowanych żołnierzy w ilości do 5% swego ogólnego stanu osobowego, odpowiednio do posiadanych przez nich kwalifikacji.

(2) Niezależnie od obowiązku, wynikającego z ustępu poprzedniego, wszystkie urzędy, instytucje, przedsiębiorstwa i zakłady państwowe, samorządowe i prywatne obowiązane są przy przyjmowaniu pracowników dać pierwszeństwo przy równych kwalifikacjach zdemobilizowanym żołnierzom.

Art. 10. Wszystkie władze państwowe i samorządowe oraz kierownicy przedsiębiorstw, instytucji i zakładów obowiązani są w ciągu jednego miesiąca od dnia zgłoszenia się zdemobilizowanych byłych swych pracowników dostarczyć im odpowiedniej pracy na stanowiskach nie niższych od zajmowanych przez nich przed wcieleniem do wojska.

Art. 11. Zdemobilizowanym żołnierzom służy pierwszeństwo do otrzymania pomocy w odbudowie należących do nich gospodarstw rolnych, w uzupełnieniu inwentarze żywego i martwego oraz w transporcie materiałów, przeznaczonych na odbudowę ich gospodarstw.

Art. 12. (1) Zdemobilizowani żołnierze, którzy zgłoszą chęć osiedlenia się nad Odrą i Nissą, otrzymują tam przydział ziemi w ilości 10 ha użytków rolnych średniej jakości lub inny warsztat pracy.

(2) Każdy zdemobilizowany ma prawo przewieźć bezpłatnie koleją państwową na nowy przydział ziemi majątek ruchomy i inwentarz żywy, stanowiący jego własność, do wysokości 4 ton.

Art. 13. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Obrony Narodowej oraz wszystkim zainteresowanym ministrom, każdemu w jego zakresie działania.

Art. 14. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut
w/z Prezes Rady Ministrów
(—) Władysław Gomułka
Minister Obrony Narodowej:
(—) Michał Żymierski, Marszałek Polski
Minister Administracji Publicznej:
(—) Władysław Wolski
Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski
Minister Komunikacji:
(—) Jan Rabanowski
w/z Minister Poczt i Telegrafów:
(—) Tadeusz Kapeliński
w/z Minister Zdrowia:
(—) Jerzy Morzycki
w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Edmund Giebartowski
Minister Spraw Zagranicznych:
(—) Wincenty Rzymowski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
(—) Stanisław Radkiewicz
w/z Minister Przemysłu:
(—) Ciszewski
w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) Stanisław Bieniek
w/z Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
(—) Z. Wyrozembski
w/z Minister Lasów:
(—) Iwanowski
Minister Oświaty:
(—) Czesław Wycech
Minister Kultury i Sztuki:
(—) Władysław Kowalski
Minister Odbudowy Kraju:
(—) Michał Kaczorowski
Minister Aprowizacji i Handlu:
(—) Jerzy Sztachelski
Minister Sprawiedliwości
Henryk Świątkowski
Minister Informacji i Propagandy:
(—) Stefan Matuszewski

316.

DEKRET

z dnia 2 sierpnia 1945 r.

o zawieszeniu mocy obowiązującej przepisów ustawy o monopolu zapałczanym, dotyczących zapalniczek.

(Przedruk z Dz. U. R. P. nr 31 poz. 183 z dnia 31 sierpnia 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Zawiesza się aż do odwołania moc obowiązującą przepisów ustawy z dnia 30 stycznia 1931 r. o monopolu zapałczanym (Dz. U. R. P. Nr 9, poz 45), dotyczących:

a) ustanowienia i poboru opłaty monopolowej od zapalniczek,

b) ustanowienia i poboru podatku od zapalniczek ze złota i srebra oraz

c) ograniczeń wyrobu, sprzedaży, przywozu i wywozu wszelkiego rodzaju zapalniczek oraz ich części zamiennych.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do przywrócenia w drodze rozporządzenia mocy obowiązującej przepisów, określonych w art. 1.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski

317.

DEKRET

z dnia 2 sierpnia 1945 r.

o sprzedaży wyrobów tytoniowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. nr 31, poz. 184 z dnia 31 sierpnia 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Sprzedaż wyrobów tytoniowych prowadzi Polski Monopol Tytoniowy. Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia i na zasadach w tym rozporządzeniu ustalonych zezwolić na prowadzenie hurtowej i detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych przez osoby fizyczne lub prawne, z którymi Polski Monopol Tytoniowy zawrze odpowiednie umowy.

Art. 2. Sprzedawane mogą być tylko wyroby tytoniowe wprowadzone do obrotu przez przedsiębiorstwo Polski Monopol Tytoniowy.

Nie wolno sprzedawać wyrobów tytoniowych po cenach innych, aniżeli ustalone przez Ministra Skarbu.

Art. 3. Minister Skarbu może w drodze rozporządzeń wydawać przepisy, określające warunki handlu wyrobami tytoniowymi.

Art. 4. Wszelkie umowy o sprzedaż wyrobów tytoniowych, zawarte przez Polski Monopol Tytoniowy przed wejściem w życie dekretu niniejszego, oraz wszelkie zezwolenia, udzielone przez urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwych na sprzedaż wyrobów tytoniowych, a nadto prawa i obowiązki z tych umów i zezwoleń wynikające, z wyjątkiem zobowiązań kontrahentów i koncesjonariuszy wobec Monopolu, wygasają.

Art. 5. Utrata przez dotychczasowych sprzedawców wyrobów tytoniowych jakichkolwiek uprawnień, wynikających z umów zawartych z Polskim Monopolem Tytoniowym, z zezwoleń na sprzedaż wyrobów tytoniowych lub z dotychczasowych przepisów prawnych, spowodowana przez przepisy dekretu niniejszego i przepisy na jego podstawie wydane, nie daje sprzedawcom prawa do odszkodowania ani do innych roszczeń.

Art. 6. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617) z wyjątkiem art. 8, 11 i 12 oraz przepisy ustawy z dnia 9 kwietnia 1937 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 218).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski

318.

DEKRET

z dnia 2 sierpnia 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 185 z dnia 31 sierpnia 1945 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586), zmienionym: rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 615) i z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 863), art. 42 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r., o unormowaniu właściwości władz i trybie postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976), dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 599), ustawą z dnia 25 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 168), dekretami Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 23 października 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 45) i z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 65) oraz dekretem z dnia 11 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 67) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 56 otrzymuje brzmienie:

„**Art. 56.** 1. Kwas octowy, z wyjątkiem kwasu octowego, otrzymanego w drodze fermentacji octowej płynów alkoholowych, zarówno wyrobiony w kraju jak i sprowadzony z zagranicy, podlega podatkowi spożywczemu w wysokości 3 zł od 1 kg bezwodnego kwasu.

2. Minister Skarbu uprawniony jest do obniżania w drodze rozporządzenia określonej w ust. 1. stopy podatku spożywczego od kwasu octowego.";

2) art. 57 otrzymuje brzmienie:

„**Art. 57.** 1. Drożdże, nadające się do wypieku (piekarniane), zarówno wyrobione w kraju jak i sprowadzone z zagranicy, podlegają normalnie podatkowi spożywczemu w wysokości 900 zł od 1 kg, na cele zaś określone szczegółowo w rozporządzeniu Ministra Skarbu zniżonemu podatkowi spożywczemu w wysokości 10 zł od 1 kg.

2. Drożdże piekarniane mogą być wydawane do obrotu tylko w stanie prasowanym.

3. Podatek spożywczy pobiera się przez oklejanie opakowań drożdży opaskami podatkowymi.

4. Władza skarbowa drugiej instancji może zezwalać na wydawanie z wytwórni drożdży piekarnianych w stanie płynnym, przeznaczonych do celów leczniczych lub przetwórczych.

5. Minister Skarbu uprawniony jest do obniżania stopy podatku spożywczego od drożdży (ust. 1).

6. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu oraz Ministrem Aprowizaji i Handlu jest uprawniony do określania w drodze rozporządzeń ceny drożdży.";

3) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„**Art. 58.** 1. Zabrania się:

1) dodawania do drożdży piekarnianych mączki (skrobi), drożdży piwnych lub jakichkolwiek innych surogatów,

2) używania drożdży piwnych do wypieku,

3) wypuszczania do wolnego obrotu drożdży nieopatrzonych opaskami podatkowymi,

4) zdejmowania względnie odklejania opasek podatkowych lub zmiany opakowania na cegiełkach drożdżowych, znajdujących się w obrocie handlowym, oraz przechowywania poza wytwórnią, wypożyczania, kupowania lub sprzedaży opasek podatkowych,

5) przerabiania i zmiany formy drożdży poza wytwórnią, jak również wydawania z wytwórni drożdży niesformowanych.

6) sprzedaży drożdży po innych cenach niż ustalone w przepisach, a nadto co do drożdży podlegających zniżonemu podatkowi spożywczemu — sprzedaży na inne cele, niż ustalone w rozporządzeniu Ministra Skarbu (art. 57 ust. 1),

7) wytwarzania roztworów kwasu octowego o koncentracji niższej niż 80%.

2. Minister Skarbu może na warunkach ustalonych w drodze rozporządzenia zezwalać drożdżowniom na wyjątki od postanowień ust. 1 pkt 5 co do pozafabrycznych składnic drożdży".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą co do art. 1 pkt 2 i 3 po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
(—) Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski

319.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SKARBU

z dnia 10 sierpnia 1945 r.

o uchyleniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1937 r. o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 w sprawie zmiany ustawy o monopolu zapałczanym.

(Przedruk z Dz. U. R. P. nr 31, poz. 189 z dnia 31 sierpnia 1945 r.)

Na podstawie art. 1 i 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany ustawy o monopolu zapałczanym (Dz. U. R. P. nr 3, poz. 12) zarządzam, co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1937 r. o wykonaniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. w sprawie zmiany ustawy o monopolu zapałczanym (Dz. U. R. P. nr 48, poz. 376).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski

320.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SKARBU

z dnia 10 sierpnia 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu oraz Ministrem Aprowizacji i Handlu w sprawie cen drożdży.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 188 z dnia 31 sierpnia 1945 r.)

Na podstawie art. 57 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) w brzmieniu nadanym temu artykułowi dekretem z dnia 2 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 185), zarządza się co następuje:

§ 1. Fabryczną cenę drożdży wraz z podatkiem spożywczym ustala się na:
a) 1.000 zł za 1 kg drożdży, podlegających podatkowi spożywczemu w pełnej wysokości,
b) 50 zł za 1 kg drożdży, podlegających zniżonemu podatkowi spożywczemu.

§ 2. Sprzedawcy mogą doliczać do ceny drożdży, określonej w § 1 pkt. a) — 10%, w tym 3% dla hurtownika, zaś 7% dla detalisty, a do ceny, określonej w § 1 pkt. b) — 20%, w tym 5% dla hurtownika, zaś 15% dla detalisty.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski

Minister Przemysłu:
(—) Hilary Minc

Minister Aprowizacji i Handlu:
(—) Jerzy Sztachelski

321.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SKARBU

z dnia 20 sierpnia 1945 r.

o cenach soli.

(Przedruk z Dz. U. R. P. nr 31, poz. 191 z dnia 31 sierpnia 1945 r.)

Na podstawie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 497) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustala się następujące ceny soli:
1. sól jadalna:
a) biała (warzona i kamienna) z opakowaniem . . . . . zł 2,50 za 1 kg;
b) szara (mielona i kruchowa) z opakowaniem . . . . . zł 1,50 za 1 kg;
2. sól skażona:
a) do celów hodowlano-rolniczych bez opakowania . . . zł 1,— za 1 kg;
b) do celów przemysłowych bez opakowania . . . . zł 0,80 za 1 kg;

§ 2. Od cen, podanych w § 1 pkt. 1 i 2 lit. a) Polski Monopol Solny udziela hurtownikom 20% rabatu, z których 8% przeznacza się jako prowizję dla hurtownika, pozostałe zaś 12% jako prowizję dla detalisty.

Koszty przewozu z miejsca załadowania do miejsca hurtowej sprzedaży obciążają hurtownika.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 kwietnia 1945 r. o cenach soli (Dz. U. R. P. nr 12, poz. 71).

Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski

322.
ZARZĄDZENIE
MINISTRÓW PRZEMYSŁU oraz APROWIZACJI i HANDLU

z dnia 20 sierpnia 1945 r.

w przedmiocie przelania na Wyższe Urzędy Górnicze niektórych uprawnień Ministra Przemysłu i Handlu, wynikających z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. — Prawo Górnicze.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 27 poz. 75 z dn. 18. 9. 1945 r.)

Na zasadzie art. 127 ust. 2 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. — Prawo Górnicze (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 654) zarządza się co następuje:

§ 1. Uprawnienia Ministra Przemysłu i Handlu przewidziane w art. 127 ust. 1 Prawa Górniczego — w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1938 r. o zmianie Prawa Górniczego (Dz. U. R. P. Nr 91 poz. 627) przelewa się na Wyższe Urzędy Górnicze.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Przemysłu:
(—) Ciszewski

Minister Aprowizacji i Handlu:
(—) Jerzy Sztachelski

323.
ZARZĄDZENIE
MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 25 lipca 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o objęciu obowiązkiem świadczeń rzeczowych wyrobów, stanowiących przedmiot monopolu zapałczanego.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 14, poz. 49 z dnia 31 lipca 1945 r.)

Na podstawie art. 1, 46 i 48 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczo-

wych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200) zarządza się co następuje:

§ 1. Wszystkie przedmioty objęte art. 1 ust. (1) ustawy z dnia 30 stycznia 1931 r. o monopolu zapałczanym (Dz. U. R. P. Nr 9- poz. 45), podlegają z dniem 27 lipca 1945 r. obowiązkowi świadczeń rzeczowych.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 27 lipca 1945 r.

Minister Obrony Narodowej:
w/z *(—) W. Strażewski*
Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski

324.

OBWIESZCZENIE
MINISTRA SKARBU

z dnia 7 lipca 1945 r.

o nadaniu uprawnień agenta dewizowego przedsiębiorstwu państwowemu Polskie Biuro Podróży „Orbis".

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 14, poz. 50 z dnia 31 lipca 1945 r.)

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 584 z 1938 r.), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549) i w związku z art. 3 pkt. h) dekretu z dnia 7 maja 1945 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego Polskie Biuro Podróży „Orbis" (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 100), ogłaszam, iż temuż

Polskiemu Biuru Podróży „Orbis"

nadane zostały uprawnienia agenta dewizowego w zakresie ustalonym w § 1 ust. (3) i (5) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 40).

w/z Minister Skarbu:
(—) Daniel Kuszewski
Podsekretarz Stanu

325.

OBWIESZCZENIE
MINISTRA SKARBU

z dnia 10 sierpnia 1945 r.

ustalające dalszą listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 22, poz. 67 z dnia 3 września 1945 r.)

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z r. 1938, Nr 86, poz. 584), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549), ogłaszam następującą dalszą listę przedsiębiorstw bankowych, którym nadane zostały uprawnienia agenta dewizowego w zakresie ustalonym w § 1 ust. (3) i (5) oraz § 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 40):

1) Bank Gospodarstwa Krajowego,
2) Państwowy Bank Rolny,
3) Bank Handlowy w Warszawie,
4) Bank Związku Spółek Zarobkowych,
5) Bank Spółdzielczy „Społem".

Minister Skarbu:
(—) Konstanty Dąbrowski

326.

OBWIESZCZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 30 sierpnia 1945 r.

w sprawie wykonania art. 14 dekretu z dn. 6 czerwca 1945 r. o mocy obowiązującej orzeczeń sądowych, wydanych w okresie okupacji niemieckiej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 28, poz. 76 z dnia 22 września 1945 r.)

Na podstawie art. 14 ust. 2 i 17 dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o mocy obowiązującej orzeczeń sądowych wydanych w okresie okupacji niemieckiej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 151) podaje się do wiadomości, iż wymieniona w art. 14 ust. 1 powyższego dekretu data, od której mogą być skarżone w ciągu trzech miesięcy do sądu najwyższego orzeczenia sądów polskich drugiej instancji, zapadłe przed okupacją oraz w okresie okupacji lub po ustaniu tejże ustalona zostaje na dzień 1 listopada 1945 r.

(—) Leon Chajn
w/z Minister Sprawiedliwości:

327.

Katowice, dnia 1 sierpnia 1945 r.

ZARZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 1 sierpnia 1945 r.

w sprawie utworzenia Urzędu Informacji i Propagandy Województwa Śląsko-Dąbrowskiego.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Informacji i Propagandy z dnia 1 marca 1945 r. o utworzeniu organów Ministerstwa Informacji i Propagandy I i II instancji (Dz. U. R. P. Nr 7 poz. 32) oraz na podstawie zarządzenia Ministra Informacji i Propagandy z dnia 6. lipca 1945 r. L. dz. 2323/45/sekr. wchodzący dotychczas w skład Urzędu Wojewódzkiego Śląsko-Dąbrowskiego — Wydział Informacji i Propagandy zostaje z dniem 1 sierpnia 1945 r. wyłączony i przekształcony w samodzielny Urząd Informacji i Propagandy Województwa Śląsko-Dąbrowskiego.

Statut organizacyjny i szczegółowy podział czynności Urzędu Informacji i Propagandy Woj. Śląsko-Dąbrowskiego unormuje Naczelnik tego Urzędu.

Wynikające z powyższego zarządzenia sprawy personalne będą uregulowane oddzielnie.

Wojewoda:
w/z. (—) ppłk. *Ziętek Jerzy*, Wicewojewoda

328.

ZARZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 15 września 1945 r.

w sprawie opłat za kursy i egzaminy oglądaczy zwierząt rzeźnych i mięsa i trychinoskopistów.

Na zasadzie postanowień §§ 2 i 19 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 26 maja 1928 r. o sposobie uczenia i egzaminowania oglądaczy oraz ich zakresie działania (Dz. U. R. P. 62, poz. 575) ustalam następujące opłaty:

1. dla kierowników oraz personelu nauczającego:
   a) na 6-tygodniowych kursach oglądaczy do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa, łącznie z badaniem co do włośni — od każdego kandydata — 800 zł;
   b) na 2-tygodniowych kursach oglądaczy wyłącznie do badania mięsa pod względem włośni — od każdego kandydata — 300 zł.
2. za egzaminy przed komisją egzaminacyjną:
   a) oglądaczy zwierząt rzeźnych i mięsa — od każdego kandydata — 400 zł;

b) trychinoskopistów — od każdego kandydata — 160 zł.
3. za egzaminy przed powiatowym lekarzem weterynaryjnym:
 a) oglądaczy zwierząt rzeźnych i mięsa — od każdego kandydata — 100 zł.
 b) trychinoskopistów — od każdego kandydata — 60 zł.

Opłatę za kurs kandydaci wpłacają przed rozpoczęciem kursu wprost kierownikowi kursów, opłatę zaś za egzamin przewodniczącemu komisji względnie powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu.

Opłaty wyszczególnione w pkt. 1 stanowią wynagrodzenie kierowników oraz personelu nauczającego na kursach, opłaty zaś wyszczególnione w pkt. 2 i 3 stanowią wynagrodzenie egzaminatorów po pokryciu rzeczowych kosztów egzaminu (pieczęci, druków, kosztów kancelaryjnych itp.).

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Wojewódzkim Śląsko-Dąbrowskim.

Wojewoda:
(—) *Arka Bożek*, II. Wicewojewoda

329.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr Og. 5 d/3/45 Katowice, 24 sierpnia 1945

OKÓLNIK Nr 190/45
w sprawie przestrzegania drogi służbowej.

Ob. Ob. Starostowie i Prezydenci miast!

Ministerstwo Administracji Publicznej okólnikiem Nr 28 z 14. 7. br. L. dz. I. 0. 10289/45, zwróciło uwagę na niewłaściwy często tryb przedstawienia do decyzji spraw względnie kierowania pism przez władze i organa niższe do władz wyższych.

W szczególności Ministerstwo stwierdza, że do władz centralnych wpływają często bezpośrednio pisma poszczególnych starostw a nawet zarządów gmin miejskich i wiejskich, z pominięciem właściwego wojewody względnie starosty i wojewody. Ministerstwo musi kierować także pisma do właściwego wojewody celem kompetentnego załatwienia we własnym zakresie działania względnie celem zbadania sprawy i przedstawienia wniosku. Dalej Ministerstwo podnosi w swym okólniku, że często również przyjeżdżają bezpośrednio do władz centralnych różne delegacje z poszczególnych powiatów i gmin, w sprawach które należą do zakresu działania wojewody względnie starosty i, które wobec tego muszą być przesyłane przez władze centralne do załatwienia właściwemu wojewodzie, lub w sprawach, dla których załatwienia przez władze centralne niezbędne jest uprzednie zajęcie stanowiska przez odpowiednie władze administracji ogólnej. W tych wszystkich wypadkach wskutek nieprzestrzegania drogi służbowej, wynikają opóźnienia w załatwieniu spraw.

W wykonaniu przytoczonego okólnika Ministerstwa zarządzam, co następuje:

1) Przy załatwianiu spraw należy ściśle przestrzegać drogi służbowej t. j. zwracać się służbowo wyłącznie do władzy bezpośrednio przełożonej. Starosta zatem lub Prezydent Miasta nie może zwracać się bezpośrednio do władz centralnych, lecz wyłącznie tylko do Wojewody. Burmistrz lub wójt nie może się zwracać służbowo bezpośrednio do Wojewody, lecz tylko do starosty, a sołtys nie może się zwracać bezpośrednio do starosty, lecz tylko do wójta. Ten tryb postępowania obowiązuje bez względu na to, czy załatwienie konkretnej sprawy leży w kompetencji władzy bezpośrednio przełożonej, czy też w kompetencji władzy wyższego szczebla hierarchicznego. Zachowanie zresztą drogi służbowej jest konieczne także w kierunku odwrotnym t. j. w stosunkach władz przełożonych do podległych.

Nawet jednak w wypadku otrzymania zlecenia od władzy wyższego szczebla hierarchicznego z pominięciem władzy bezpośrednio przełożonej, należy załatwienie tego zlecenia skierować do tej ostatniej. Jedynie w wypadkach nagłych, kiedy Starosta lub Prezydent Miasta uzna, że wiadomość o zaszłym fakcie powinna dotrzeć do odpowiedniego Ministerstwa niezwłocznie, może on zawiadomić Ministerstwo telegraficznie lub telefonicznie, składając jednocześnie sprawozdanie Wojewodzie.

2) Delegacje z terenu winny posiadać ze sobą pisemne uzasadnienie wniosków, z jakimi przyjeżdżają do władz centralnych, w tych wnioskach zaś powinno być wyraźnie zaznaczone i w miarę możności udokumentowane stanowisko, jakie w danej sprawie zajęły już władze administracji ogólnej, t. j. właściwy organ związku samorządu terytorialnego, Starosta i Wojewoda. Ten tryb postępowania obowiązuje analogicznie delegacje, przyjeżdżające do Wojewody.

3) O powyższym należy odpowiednio pouczyć podległe władze i organa, wskazując im zarazem na konieczność szczegółowego zaznajomienia się z zakresem kompetencji poszczególnych władz administracji ogólnej, określonych przedewszystkiem:
 a) rozporządzenie Prezydenta R. P. z 19. 1. 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 80, poz. 555 z 1936 r.),
 b) dekretem P. K. W. N. z 21. 8. 1944 r. o trybie powołania władz administracji ogólnej I i II instancji (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 8),
 c) dekretem P. K. W. N. z 23. 11. 1944 r. o organizacji i zakresie działania samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 74). Delegacje wybierające się w konkretnych sprawach lokalnych do władz wyższych należy odpowiednio informować.

Wojewoda:
w/z (—) Ppłk. *Zietek*, Wicewojewoda

330.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
L. cz.: Pra. I-76/45 Katowice, 27 sierpnia 1945 r.

OKÓLNIK Nr 196/45
w sprawie rozwiązania komisji lokalowych.

Wobec zakończenia akcji przydziału lokali handlowych i przemysłowych zarządzam natychmiastowe rozwiązanie komisji wszelkiego stopnia, dokonujących przydziału lokali handlowych, przemysłowych i biurowych, utworzonych na podstawie mego zarządzenia z dnia 1-go marca 1945 r. (Gaz. Urz. Woj. Śl-Dąbr. Nr 2, poz. 26) i późniejszych zarządzeń i instrukcyj uzupełniających.

Prawo dysponowania pomieszczeniami nieprzeznaczonymi na mieszkania przysługuje odtąd właścicielom nieruchomości, a jeżeli chodzi o majątek opuszczony lub porzucony, Tymczasowemu Zarządowi Państwowemu, Oddział Wojewódzki w Katowicach.

Postępowanie w sprawach zawisłych przed komisjami lokalowymi należy natychmiast umorzyć.

O wykonaniu powyższego zarządzenia należy mnie zawiadomić do dni 3 od daty doręczenia niniejszego okólnika.

Wojewoda:
w/z ppłk. Zietek, I. Wicewojewoda.

331.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr Sm. II. 27/4 Katowice, dnia 8 września 1945

OKÓLNIK Nr 205/45
w sprawie powołania tymczasowych zarządów miejskich i gminnych — w części opolskiej Województwa.

Do Obywateli Starostów i Prezydentów miast opolskiej części województwa

Wobec tego, że w opolskiej części województwa śląsko-dąbrowskiego nie ukonstytuowały się jeszcze terenowe rady narodowe, a tymsamym nie można było dokonać wyboru kolegialnych zarządów gminnych,

Zarządzam ustanowienie tymczasowych zarządów gminnych.

Tymczasowe zarządy gminne składać się mają:
1) w miastach: oprócz prezydenta (burmistrza) i wiceprezydentów (wiceburmistrzów) z 3-ch do 6-ciu członków zarządu,

2) w gminach wiejskich: oprócz wójta i podwójciego 3-ch członków zarządu.

Do zakresu działania tymczasowego zarządu gminnego należą:

1) wszystkie sprawy przekazane zarządom gminnym do kolegialnego załatwienia w myśl art. 44 ustawy samorządowej z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294) z uwzględnieniem zmian wynikających z art. 33 dekretu P. K. W. N. z dnia 23 listopada 1944 r. o organizacji i zakresie działania samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 74) (załącznik),
2) wszystkie sprawy należące do kompetencji rad narodowych z następującymi organizacjami:

Tymczasowy zarząd nie może podejmować czynności, trwale obciążających finansowo gminę, w szczególności nie może zbywać, zamieniać, obciążać, oddać w zastaw praw i nieruchomości oraz oddać ich w dzierżawę ponad 3 lata, jak również czynić darowizn i zapisów oraz ustanawiać fundacji; ograniczenia te nie dotyczą aktów zbycia i zmiany nieruchomości, jeżeli dokonanie takiego aktu jest konieczne do urządzenia lub uregulowania ulic i placów publicznych albo dla celów rozbudowy miasta (art. 72 ust. (2) ustawy samorządowej).

Tymczasowy zarząd nie może powoływać do życia nowych zakładów i przedsiębiorstw, zwijania zaś istniejących może dokonywać po uzyskaniu na to władzy nadzorczej (art. 73 ust. (3) ustawy samorządowej).

Tymczasowe zarządy gminne powołane będą:

a) w miastach przeze mnie, i w tym celu przedłożą mi Ob. Prezydenci miast, a odnośnie do miast niewydzielonych, Starostowie w terminie do dnia 30. 9. br. odpowiednie wnioski zawierające dane personalne kandydatów z zapodaniem jaką reprezentują organizację, czy polityczną, zawodową, gospodarczą lub społeczną,
b) w gminach wiejskich przez Ob. Starostów Powiatowych po uprzednim uzyskaniu mojej zgody.

Kandydatami na członków tymczasowych zarządów gminych winni być obywatele Polacy, co do patriotyzmu i ducha demokratycznego, których nie ma żadnych zastrzeżeń.

O wykonaniu niniejszego zarządzenia odnośnie do gmin wiejskich doniosą Ob. Starostowie Urzędowi Wojewódzkiemu do dnia 30 września br.

Wojewoda:
w/z (—) *Ppłk. Ziętek*, Wicewojewoda.

332.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr Sm. III 9/j/13 Katowice, 17 września 1945 r.

OKÓLNIK Nr 216/45
w sprawie zatwierdzenia uchwał poboru opłat administracyjnych.

Do Ob. Prezydentów Miast i Starostów jako Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Wobec licznych zapytań, czy uchwały w przedmiocie pobierania opłat za używanie komunalnych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz opłat administracyjnych podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej według art. 27 ustawy z dnia 11. 8. 1923 — o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych — wyjaśniam:

Art. 5. § 2 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 23. 11. 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 74) stanowi, że wszystkie uchwały rad narodowych dotyczące wprowadzenia i pobierania podatków i opłat wymagają zatwierdzenia prezydium rady narodowej wyższego stopnia.

Wobec tego należy przedkładać odnośne uchwały powzięte po myśli art. 27, ustawy z dnia 11. 8. 1923 do zatwierdzenia, zgodnie z wyżej podanym dekretem.

Na Śląsku Opolskim w miejsce powiatowej rady narodowej wstępuje do chwili ukonstytuowania się rad narodowych Starosta jako przewodniczący Wydziału Powiatowego.

Wojewoda:
w/z (—) *ppłk. Ziętek*, Wicewojewoda

333.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr Sm. I. 9/37 Katowice, 19 września 1945 r.

OKÓLNIK Nr 219/45
w sprawie dodatku funkcyjnego.

Ob. Starostowie i Prezydenci Miast Wydzielonych.

Na skutek zapytań ze strony związków komunalnych w sprawie dodatku funkcyjnego, wymienionego w zarządzeniu z dnia 26 marca 1945 r. Nr Sm. I 1/2-15, wyjaśniam co następuje:

Dodatek funkcyjny mogą pobierać:

a) prezydenci, wiceprezydenci, burmistrzowie i wójtowie gmin w wysokości 100 zł miesięcznie,
b) wiceburmistrzowie i zastępcy wójtów w wysokości 50 zł miesięcznie,
c) naczelnicy wydziałów względnie kierownicy oddziałów w miastach liczących do 50.000 mieszkańców w wysokości 50 zł miesięcznie, w miastach powyżej 50.000 mieszkańców w wysokości 100 zł miesięcznie,
d) gminy wiejskie jednostkowe o charakterze miejskim liczące ponad 10.000 mieszkańców należy traktować jako miasta,
e) kierownicy oddziałów w wydziałach powiatowych w wysokości 100 zł miesięcznie.

W końcu zaznaczam, że dodatek funkcyjny można przyznać tylko tym funkcjonariuszom, którzy istotnie zajmują stanowiska kierownicze.

Wojewoda:
w/z (—) *Ppłk. Zietek*, Wicewojewoda

334.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Odbudowy
L. Odb.: (b)1/1122 Katowice 7 września 1945

PISMO OKÓLNE
w sprawie postępowania dla otrzymania i rozliczenia się z kredytów na odbudowę.

Ob. Prezydenci Miast i Starostowie jako Przewodniczący Wydziałów Powiatowych.

Dla ujednostajnienia trybu postępowania przy staraniu się o kredyty na cele odbudowy i rozliczaniu się z otrzymywanych dotacji Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości i stosowania następujące wytyczne:

1. Wnioski o przyznanie kredytu winny być składane nie później jak na 50 dni przed rozpoczęciem kwartału, na który kredyt ma być przyznany. Wniosek winien być poparty kosztorysami przewidywanych robót zestawionych w powiatach wg. gmin, oraz zatwierdzony przez Powiatową Komisję Odbudowy (patrz reskr. Urzędu Woj. z dnia 2. 6. br. Nr KB (b/568). Do wniosku winien być również załączony wykaz potrzebnych materiałów budowlanych do wykonania robót objętych wnioskiem. Wnioski Wydziałów Powiatowych winny obejmować również miasta niewydzielone (budynki użyt. publ., samorządowe itp.).
2. Wydatkowanie winno być zgodne z „zasadami bieżącego kredytowania“ wydanymi przez Min. Odbudowy podanymi do wiadomości na ostat. konferencji i reskr. Urz. Woj. z dnia 6. 9. 45 L. Odb.: (b/1/11/21 oraz z instrukcją Biura Kontroli przy Prezydium Rady Ministrów B. K. R. (b)CK/968/45 podanej do wiadomości reskr. Urzędu Woj. L. Odb. (i)11/1/15 z dnia 14. 8. br. i na cele przewidziane w przedłożonym Urzędowi Woj. preliminarzu budżetowym (wniosku — patrz poz. 1) wzgl. wg. dyspozycji udzielonych przez Urząd Woj.
3. Rozliczenie z otrzymanych kredytów winno być przedłożone Urzędowi Woj. nie później jak 20-go każdego miesiąca z wydatków za miesiąc ubiegły i winno zawierać:

a) sprawozdanie finansowe wykonane na formularzu wg. wzoru podanego przez Urząd Woj. w krótkiej drodze na okresowych konferencjach,

b) *oryginały* rachunków ponumerowane i

c) zestawione na osobnym arkuszu z podaniem daty rachunku, firmy i nazwiska wystawiającego, przedmiot rachunku i kwoty rachunku. Otrzymanie kredytu na następny kwartał kalendarzowy będzie uwarunkowane od przedłożenia pow. rozliczenia.

Za Wojewodę:
Inż. R. Maryniarczyk,
Naczelnik Wydziału.

335.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBL.

Nr Wojsk. 1150 Warszawa, dn. 27 sierpnia 1945

w sprawie zorganizowania opieki nad zdemobilizowanymi żołnierzami.

Ob. Ob. Wojewodowie (wszyscy), Pełnomocnicy Okręgowi R. P. dla Ziem Odzyskanych (wszyscy), Prezydenci m. st. Warszawy i m. Łodzi.

Zostały uchwalone i w najbliższym czasie będą ogłoszone w Dzienniku Ustaw R. P.:

1) Dekret o częściowej demobilizacji szeregowców i podoficerów Armii Czynnej,

2) Dekret o pomocy i zasiłkach dla rodzin żołnierzy Wojska Polskiego oraz dla zdemobilizowanych żołnierzy.

Powitanie powracających do pokojowej pracy rezerwistów z całą pewnością, będzie odpowiadać tym serdecznym uczuciom przywiązania, miłości i czci, jakie żywi demokracja polska dla swojej walecznej, ofiarnej i zwycięskiej Armii. Powitanie to nie może jednak ograniczyć się do krótkotrwałego okazania powracającym sympatii i entuzjazmu, bo powinny ono spowodować trwałą pomoc i opiekę dającą możność rezerwistom przetrwać przełomowy w ich życiu okres i jak najprędzej zdobyć należną sobie pracę i dobrobyt, by się tak stało, koniecznym jest już zawczasu zorganizować pracę wszystkich czynników społecznych i urzędowych, powołanych do zaopiekowania się zdemobilizowanymi rezerwistami.

Demobilizacja rozpocznie się w drugiej połowie września br., niezbędnym więc jest już teraz rozpocząć prace organizacyjne w ten sposób, aby zarówno społeczeństwo, jak i władze mogły okazać rezerwistom po ich zwolnieniu ze służby wojskowej pomoc niezwłoczną i skuteczną.

Przy organizacji uroczystości powitalnych należy wziąć pod uwagę, że demobilizacja obejmie tylko część rezerwistów (starszych) i będzie przeprowadzona stopniowo w ciągu dłuższego okresu czasu (do końca roku bieżącego) nie będzie więc jednorazowego masowego napływu powracających. Ewentualne nadwyżki środków pieniężnych i żywności nagromadzonych na ten cel przez społeczeństwo wskazanym jest rozdzielić na pomoc przez cały okres demobilizacji, nie zapominając również o rodzinach tych co pozostaną w wojsku.

Wymienione wyżej dekrety przewidują następujące sposoby okazania pomocy zdemobilizowanym.

1. Dekret o demobilizacji:

a) prawo pierwszeństwa przy przyjmowaniu do pracy, stosownie do kwalifikacji,
b) obowiązek dostarczenia pracy w ciągu miesiąca od dnia zgłoszenia się rezerwistom — byłym pracownikom,
c) pierwszeństwo do pomocy, w odbudowie, w uzupełnieniu inwentarza żywego i martwego, a nadto pomoc sąsiedzka przy zagospodarowaniu się,
d) przydział ziemi (10 ha) nad Odrą i Nisą,
c) pomoc w transporcie, drzewie budulcowym i narzędziach do prac budowlanych,
f) bezpłatny przewóz majątku ruchomego na nowy przydział ziemi.

2. Dekret o pomocy dla zdemobilizowanych żołnierzy (na przeciąg 6 miesięcy od dni zwolnienia):

a) pierwszeństwo przy przyjmowaniu do zakładów naukowych oraz pierwszeństwo do stypendiów i bezpłatnego pomieszczenia w internatach i bursach, utrzymywanych z funduszów publicznych,
b) bezpłatna pomoc lekarska w zakładach państwowych, samorządowych i ubezpieczalni społecznych,
c) pierwszeństwo przy otrzymywaniu koncesji,
d) prawo do przydziałów żywnościowych, przysługujących pracownikom państwowym,
e) pierwszeństwo w uzyskaniu przydziału gospodarstw rolnych na zasadzie dekretu o reformie rolnej,
f) zasiłki pieniężne.

Oczywiście, że oprócz wymienionych wyżej sposobów pomocy, wszelka inna pomoc inicjowana i udzielana rezerwistom przez czynniki społeczne jest wysoce pożądana.

W związku z tym proszę Obywateli Wojewodów (Pełnomocników Rządu, Prezydentów) o natychmiastowe zainteresowanie się tą niezmiernie aktualną i ważną sprawą i niezwłoczne przystąpienie do prac przygotowawczych.

Proszę również o wydanie dalszych zarządzeń powiatowym władzom administracji ogólnej, a za ich pośrednictwem zarządom gmin miejskich i wiejskich, a także poinformowanie rad narodowych, zainteresowanych władz niezspolonych oraz organizacyj społecznych na podległym sobie obszarze.

Życzę sobie, aby cała akcja pomocy zdemobilizowanym żołnierzom była zorganizowana szybko i sprawnie z inicjatywy i przy wybitnym udziale kierowników wojewódzkich i powiatowych władz admin. ogólnej, którzy mają stale uzgadniać, usprawniać i koordynować tę akcję w ten sposób, aby pomoc była udzielona prędko i skutecznie a zainteresowani informowani dokładnie i wyczerpująco, gdzie jej mają szukać.

W/z. Ministra:
(—) Dr Zaruk-Michalski,
Podsekretarz Stanu.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Nr Wojsk. 3305/45 Katowice, 12 września 1945

PISMO OKÓLNE

w sprawie zorganizowania opieki nad zdemobilizowanymi żołnierzami.

Obyw. Starostowie pow. — wszyscy
Prezydenci miast wydzielonych — wszyscy

Podając do wiadomości i wykonania odpis zarządzenia Ministerstwa Administracji Publicznej proszę Obyw. Starostę (Prezydenta) o

1) natychmiastowe wydanie dalszych zarządzeń władzom samorządowym i zainteresowanym władzom niezespolonym,
2) wciągnięcie do współpracy Towarzystwa Przyjaciół Żołnierza Polskiego i organizacji pokrewnych,
3) nadesłanie w terminie do dnia 15 października br. szczegółowego sprawozdania z powyższej akcji.

Za Wojewodę:
w/z. (—) Ppłk. *Ziętek,* Wicewojewoda

336.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Wojskowy

Nr Wojsk. IIIa-3315/45 Katowice, 18 września 1945

PISMO OKÓLNE

w sprawie wypłaty zasiłków wojskowych.

Ob. Starostowie Powiatowi, Prezydenci miast wydziel.

W związku z zapytaniem jednego z Urzędów Wojewódzkich, Ministerstwo Administracji Publicznej wyjaśniło, że:

1. Reemigrantom zza Bugu, którzy posiadają najbliższych krewnych w wojsku i są uprawnieni do korzystania z zasiłków przewidzianych w ustawie z dnia 30 marca 1939 r. o zasiłkach dla rodzin osób odbywających czynną służbę wojskową (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 196) należy wypłacać zasiłki za ubiegłe miesiące poczynając od dnia 1 sierpnia 1944 r. — nie wcześniej, o ile należycie zostaną udowodnione prawa tych osób do korzystania z zasiłków.

W wypadkach późniejszego powołania do służby wojskowej tj. po dniu 1 sierpnia 1944 r. prawo do za-

siłku przysługuje od daty zgłoszenia się powołanego do czynnej służby wojskowej.

2. Rodzinom osób przybywającym na teren tamt. Województwa z innych terenów, uprawnionym do pobierania zasiłków, jeśli osoby te udowodnią, iż zasiłków w poprzednim miejscu zamieszkania faktycznie nie pobrały, chociaż im zasiłek ten przysługiwałby — należy wypłacać zaległości za czas najwcześniej od dnia 1 lutego 1945 r.

W celu uniemożliwienia korzystania z zasiłków przez osoby nieuprawnione oraz w celu uniemożliwienia ponownego pobierania zasiłków przez te same osoby za ubiegłe miesiące — należy w każdym wypadku badać za jaki dokładnie okres czasu zasiłek rodzinie powołanego do służby wojskowej został wypłacony. W tym celu od zgłaszających się po przyznanie zasiłku — należy żądać okazania zaświadczenia zarządu gminy właściwej według ostatniego miejsca zamieszkania za jaki dokładnie okres czasu zasiłek im został wypłacony. Osobom, które nie mogą wykazać się posiadaniem takich zaświadczeń — należy przyznawać zasiłek od daty faktycznego zamieszkania w nowej miejscowości.

Urząd Wojewódzki podaje powyższe do wiadomości i ścisłego zastosowania.

Za Wojewodę:
Dr Skulicz,
Nacz. Wydziału Wojsk.

337.

URZĄD WOJEW. ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Wojskowy
Nr Wojsk. IIIa-3288/45 Katowice, 18 września 1945

PISMO OKÓLNE
w sprawie pomocy z funduszów Opieki Społ. dla rodzin ofic. i podofic. zawodowych — wyjaśnienie.

Ob. Starostowie Powiatowi i Prezydenci Miast wydziel.

W związku z zapytaniem jednego z Urzędów Wojewódzkich, Ministerstwo Administracji Publicznej wyjaśniło, że zarówno rodzinom oficerów jak i podoficerów zawodowych, którzy w okresie okupacji niemieckiej — jako osoby cywilne w wyniku ich aresztowania przez okupanta — zostali osadzeni w koncentracyjnych obozach karnych i tam ponieśli śmierć, prawo do zasiłków nie przysługuje na podstawie ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o zasiłkach dla rodzin osób odbywających czynną służbę wojskową (Dz. U. R. P. Nr 29 poz. 196).

Wyżej wymienione osoby przebywające na ziemiach zarządzanych przez okupanta, nie wchodząc w skład Sił Zbrojnych Państwa Polskiego znajdujących się poza granicami kraju — rozwiązały swój wojskowy stosunek służbowy — tym samym nie pełniąc w ciągu tego czasu czynnej służby wojskowej nie były one w tym czasie żołnierzami w rozumieniu cytowanej wyżej ustawy o zasiłkach wojskowych, śmierć ich zatem, która nastąpiła w następstwie przebywania w obozach karnych dla osób cywilnych nie pozostaje w żadnym związku przyczynowym z pełnioną do miesiąca września 1939 r. służbą wojskową.

Rodzinom tych osób należy udzielać pomocy z funduszów przeznaczonych na opiekę społeczną.

Urząd Wojewódzki podaje powyższe do wiadomości i ścisłego zastosowania.

Za Wojewodę:
Dr Skulicz,
Nacz. Wydziału Wojsk.

338.

MIN. ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH
Nr W. 110/5 Warszawa, 29 sierpnia 1945

w sprawie zwalczania pomoru kur.

W związku z dalszym szerzeniem się pomoru kur w kraju należy z całą energią przystąpić do jego zwalczania, zgodnie z przepisami §§ 383-396 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dn. 9. I. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 107).

W szczególności należy w miejscowościach zapowietrzonych zakazać:

1. uprawiania handlu domokrążnego drobiem, tj. kurami, perliczkami i indykami, ulegającymi tej zarazie,
2. wywozu drobiu żywego,
3. pędzenia i przewozu drobiu,
4. odbywania targów i pokazów drobiu.

W zagrodach zapowietrzonych sztuki chore należy wybić, gdy nie ma widoków na ich wyleczenie. Pozostałe sztuki podejrzane o zarazę i zarażenie się podlegają wybiciu z urzędu, za odszkodowaniem ze strony Skarbu Państwa.

Sztuki zabite, chore i padłe na pomór kur należy w całości zniszczyć przez spalenie względnie głęboko zakopać. Również należy zniszczyć wnętrzności i pierze zabitych z urzędu sztuk, podejrzanych o zarazę i zarażenie się. Mięso tych ostatnich sztuk, w razie uznania go przez lekarza wet. za zdatne do spożycia, należy pozostawić właścicielowi. Szczególną uwagę należy zwracać na jak najdokładniejsze oczyszczenie i odkażenie zapowietrzonych zagród oraz ludzi, zajętych przy odkażaniu. Do odkażania należy używać, o ile możności 2% ługu sodowego, albo 3% chlorku wapnia względnie 4% karbolu, na koszt właściciela.

Po ostatecznym odkażeniu w przeciągu 6 tygodni nie wolno do tych zagród wprowadzać nowego drobiu. t. j. kur, perliczek, indyków.

W zagrodach sąsiadujących z zagrodami zapowietrzonymi drób winien być w ten sposób zabezpieczony, by nie miał możliwości dostępu na teren zagród zapowietrzonych.

W ośrodkach hodowlanych drobiu, zależnie od wyników przeprowadzonego przez lekarza wet. dochodzenia, można odstąpić od wybijania sztuk podejrzanych o zaranie się, dzieląc je na grupy ściśle izolowane w odległejszych od siebie pomieszczeniach, z oddzielną obsługą i oddzielnym sprzętem.

Na dodatnie wyniki w tych wypadkach można liczyć tylko wówczas, gdy tak odkażenie jak i izolacja będą jak najściślej przeprowadzone.

W razie wybijania w państwowych ośrodkach hodowlanych sztuk podejrzanych o zarazę, odszkodowanie ze strony Skarbu Państwa nie przysługuje.

Normy szacunkowe za wybite z urzędu sztuki, aż do dalszego zarządzenia, wyznacza się w wysokości 60 zł za 1 kg wagi żywej, zaś normy szacunkowe mięsa, pochodzącego z tych sztuk, do wysokości zł 30 za 1 kg wagi.

Od kwoty, przypadającej do wypłaty jako odszkodowanie, należy odliczać cenę mięsa pozostawionego właścicielowi.

Ponieważ Państwowy Instytut Weterynaryjny w Puławach przystąpi do wytwarzania szczepionki pomorowej kur, należy zorganizować dobrowolne, zapobiegawcze szczepienia drobiu w powiatach, płatne przez właścicieli.

Szczepienie należy stosować jednorazowe: dawki wynoszą dla kur i perliczek 2 ccm, dla kurcząt 1 ccm, dla indyków 4—6 ccm.

Odporności nabywa drób dopiero po 14 dniach. Szczepić można tylko drób zdrowy w zagrodach niezapowietrzonych. Po zaszczepieniu należy drób conajmniej przez 14 dni chronić od styczności z cudzym drobiem, jak również wprowadzać w tym czasie do zagród nowego drobiu, gdyż w wypadku zawleczenia z nim zarazy, szczepiony drób, przed uzyskaniem pełnej odporności może zachorować.

Okres uzyskanej odporności po szczepieniu wynosi do 5 miesięcy, dlatego należy po tym czasie szczepienie powtórzyć.

Opłata za zabiegi u jednej sztuki nie może przekraczać 3 zł, nie wliczając w to kosztów szczepionki.

Szczepienia te w pierwszym rzędzie należy przeprowadzać w ośrodkach hodowlanych drobiu, w których powinni je zorganizować w porozumieniu z powiatowym

instruktorem hodowli drobiu i przeprowadzać powiatowi lekarze weterynaryjni Urzędów Ziemskich z urzędu, t. j. za zwrotem diet i rzeczywistych kosztów przejazdu. W razie użycia własnego sprzętu do szczepień, w braku skarbowego, mogą lekarze ci pobierać za zabieg opłatę nie przekraczającą zł 1,50 od sztuki. Koszty samej szczepionki ponoszą właściciele ośrodków hodowlanych drobiu.

Drobiu w ośrodkach hodowlanych nie należy w celach hodowlanych wyprowadzać przed upływem 3 tygodni od szczepienia, t. j. do czasu uzyskania pełnej odporności.

Cena 1 litra szczepionki wynosi zł 3.000,—.

Po szczepionkę pomoru kur należy się zwracać do Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach.

Dyrektor Departamentu:
(—) Armiński

URZĄD WOJEW. ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Weterynarii
Wet. I: F/7-1951/45 Katowice, 12 września 1945

PISMO OKÓLNE

w sprawie zwalczania pomoru kur.

Powiatowi lekarze weterynaryjni przy Starostwach Powiatowych
do wiadomości i ścisłego stosowania się.

Naczelnik Wydziału Weterynarii:
(—) Wójcicki Bronisław

339.

OBWIESZCZENIE

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski podaje do wiadomości, że decyzją Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 5 września 1945 r. Nr Sp.-II-78/56 zarządzono likwidację oraz ustanowiono likwidatorów stowarzyszenia zarejestrowanego p. n. „Dom Powstańca Śląskiego". Decyzję powyższą można odebrać w Urzędzie Wojewódzkim Śląsko-Dąbrowskim, pokój Nr 323.

Obwieszczenie niniejsze zastępuje doręczenie decyzji w myśl postanowień ust. 3 art. 24 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341 z r. 1928).

Za Wojewodę:
(—) Świerzowski,
p. o. Naczelnika Wydziału

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

PRZETARG PUBLICZNY

Powiatowy Zarząd Drogowy w Raciborzu ogłasza *przetarg nieograniczony na rozbiórkę części zburzonego mostu żelbetonowego na Odrze w Szychowicach* z terminem wnoszenia ofert do dnia 6 października 1945 r. do godz. 12-ej.

Oferty na oryginalnych przedmiarach robót i w zamkniętych kopertach z napisem: „Oferta na rozbiórkę mostu" należy składać w Powiatowym Zarządzie Drogowym w Raciborzu, plac Bohaterów Westerplatte.

Zarząd Drogowy zastrzega sobie prawo unieważnienia przetargu bez podania przyczyn, oraz wolny wybór oferenta bez względu na oferowaną sumę.

Racibórz, dnia 24 września 1945 r.

Kierownik Powiat. Zarządu Drogowego:
129 *(—) Inż. Twaróg W.*

PRZETARG PUBLICZNY

Powiatowy Zarząd Drogowy w Cieszynie ogłasza
przetarg nieograniczony
na wykonanie mostów w powiecie cieszyńskim

1. mostu objazdowego przez potok Bobrówkę w km 27.725 drogi państwowej Cieszyn-Bielsko w Cieszynie.
2. mostu tymczasowego przez rzekę Wisłę w km 39.530 drogi państwowej Cieszyn-Bielsko w Skoczowie.

Bliższe szczegóły, podkładki ofertowe oraz plany do wglądu otrzymać można w Powiatowym Zarządzie Drogowym w Cieszynie.

Otwarcie ofert nastąpi dnia 30 bm. o godz. 12-ej w biurze Powiatowego Zarządu Drogowego w Cieszynie.

130 *(—) Inż. Bogdanowicz*
Kier. P. Z. D.

PRZETARG PUBLICZNY

Przedstawiciel Ministra Skarbu do spraw celnych na Okręg Śląski ogłasza

przetarg nieograniczony

na wykonanie robót remontowych w gmachu Urzędu Celnego w Gliwicach przy ul. Dworcowej nr 38.

Oferty zapieczętowane z napisem: „Oferta na remont gmachu Urzędu Celnego w Gliwicach" należy składać w gmachu Izby Akcyzowo-Celnej w Gliwicach przy ul. Dworcowej nr 38, pokój nr 28, do dnia 20 października 1945 r. godz. 10, o której to godzinie nastąpi ich komisyjne otwarcie.

Wadium w wysokości 1% od oferowanej sumy kosztorysowej należy złożyć w kasie Urzędu Celnego w Gliwicach, Dworcowa nr 38.

Warunki ogólne wykonania robót, kosztorys przetargowy są do przejrzenia względnie nabycia w gmachu Izby, pokój nr 9.

Zleceniodawcy służy prawo dowolnego wyboru oferenta niezależnie od wysokości oferowanej sumy oraz powierzenia całości lub części prac.

Gliwice, dnia 27 września 1945 r.

Przedstawiciel Ministra Skarbu
do spraw celnych na Okręg Śląski:
131 *(—) Wł. Żakowski*

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się zgubioną książeczkę rejestracyjną konia nr 101, wystawioną przez Zarząd Miejski miasta Bielska, na nazwisko *Stobik Józef,* zam. w Mikuszowicach Śl. 51. 119

Unieważnia się skradzioną kartę rozpoznawczą wystawioną przez Zarząd Miejski Tarnów na nazwisko *Kud Adela,* Ochojec, Pierackiego 49. 120

Unieważnia się skradzione dokumenty: Kartę ewidencyjną, paszport samochodowy i zaświadczenie własności samochodu C-03983 Dyrekcji Naczelnej Lasów Państwowych Łódź. 123

Unieważniam skradzione dokumenty osobiste na nazwisko *Rigiel Kurt,* oraz zaświadczenie rejestracji samochodu na próbny numer 67799, wystawione na hurtownię piwa Julja Rzeszowska i dwa rozkazy wyjazdu nr 008590 i nr 008591. 124

Unieważnia się zgubioną kartę ewidencyjną samochodu nr 3007, numer silnika 384.510 i numer podwozia 698.483, Państwowej Komunikacji Samochodowej na nazwisko szofera *Mencel Józef.* 125

Unieważnia się skradzioną kartę ewidencyjną samochodu nr 67.679, numer silnika 343 B. R. 12.358 i numer podwozia 698.483 Państwowej Komunikacji Samochodowej na nazwisko szofera *Zubko Roman.* 126

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową wystawioną przez Polskie Radio Katowice na nazwisko: *Zombek Kazimierz,* zamieszkały Kozy, pow. Biała. 128

Redakcja i Administracja: Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski, ul. Jagiellońska 25, I. pok. 244. tel. wewn. 444 i 452

Za Redakcję: Dr. Piotr Bałowski.

Tłoczono w Drukarni Państwowej (dawn. Druk. Urz. Woj. Śl.-Dąbr.), Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54

R 456/4485